

บทที่ 1

กล่องชิงโชคทรงแปดเหลี่ยมกำลังหมุนเป็นวงตามกลไกที่เชื่อมต่อไว้
พอได้ความเร็วที่ต้องการ มือเรียวที่คอยออกแรงก็ละจากคันหมุน กล่องไม้
ยังคงหมุนไปอีกสักพักก่อนค่อยๆ ชะลอความเร็วลง จังหวะนั้นลูกกลมลูก
หนึ่งก็หลุดออกจากช่องที่เจาะไว้และกลิ้งหลุนๆ ไปชนขอบที่วางกันแล้วจึง
หยุด

"ลูกบอลสีทอง!" หญิงเจ้าของร้านที่ยืนอยู่หลังโต๊ะเอ่ยอย่างตื่นเต้น
หญิงสาววัยเยาว์เจ้าของมือเรียวที่ออกแรงหมุนนั้นกะพริบตาปริบๆ
แล้วถามว่า

"มันหมายถึงอะไรหรือคะ"

"ก็หมายความว่ามีคนรับช่วงดูแลร้านขายของชำเก่าแทนข้าแล้วนะสิ"
เจ้าของร้านบอกพลางฉีกยิ้มกว้างก่อนชี้นิ้วไปที่แผ่นป้ายโฆษณาที่ติดอยู่ที่ผนัง
"อ่านนั่นให้ดีๆ ลิ"

นัยน์ตาสีทับทิมส่องใสมองตามตำแหน่งที่ปลายนิ้วชี้ไป จำได้ว่าเคยอ่าน
ป้ายนี้คร่าวๆ แล้วครั้งหนึ่งตอนที่เจ้าของร้านเชิญชวนให้ร่วมสนุกชิงโชคลุ้น
ของรางวัล หลังจากซื้อสินค้าเป็นจำนวนเงินตามที่กำหนดไว้ ...ก็นึกได้ว่า

8 ตราบฝัน

จะได้ของแถมติดมือไปนิดหน่อยเท่านั้น คิดไม่ถึงว่าจะถูกรางวัลใหญ่ซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ในร้านขายของชำเก่าที่เจ้าของร้านเคยประกอบกิจการอยู่ก่อนเธอจะย้ายมาที่นี่

อย่างนี้ก็ดีเลยสิ เธอคิดพลางคลี่ยิ้มให้กับตัวเอง

"ชำไม่อยากปล่อยให้ร้านนั้นว่างเปล่า และที่แถวนั้นก็ไม่มีคนคิดจะซื้อเลยคิดกิจกรรมชิงโชคนี้ขึ้นมาซะ ยังไงก็ฝากดูแลด้วยนะ" เจ้าของร้านกล่าวจบก็หันไปไขทิบที่ขึ้นด้านหลังแล้วหยิบเอกสารที่จำเป็นต่างๆ ออกมา

"คะ" คนฟังรับคำอย่างว่าง่าย

อะไรจะตกลงกันได้ง่ายตายปานจะนี่... ง่ายตายเกินไปจนผู้ที่อยู่ร่วมในเหตุการณ์ด้วยมาโดยตลอดต้องเอ่ยปากทักท้วงขึ้นมาว่า

"คุณหนูขอรับ..."

หากคนที่เขาเรียกสนใจหันมามองสักนิดก็คงได้เห็นร่างกำยำของชายหนุ่มวัยยี่สิบต้นๆ ที่กำลังหอบหิ้วสัมภาระต่างๆ ที่เพิ่งซื้อจากร้านไว้มากมาย... ก็สินค้าที่เธอเพิ่งซื้อมา และทำให้เธอมีโอกาสดูชิงโชคซะแหละ

"มีอะไรหรืออรับ แล้วก็บอกแล้วไงให้เลิกเรียกว่าคุณหนูได้แล้ว"

หญิงสาวทำเสียงดูนิดๆ อย่างไม่ค่อยพอใจ และเพราะรู้อยู่แล้วว่าใครเป็นคนเรียกจึงไม่คิดจะหันไปมอง รายละเอียดในเอกสารสัญญาถ่ายโอนกรรมสิทธิ์ที่อยู่ตรงหน้าน่าสนใจกว่าเยอะ

"เรื่องนั้นช่างมันก่อนเถอะขอรับ" ชายหนุ่มลอบถอนหายใจยาว สูดอากาศเข้าปอดลึกๆ ครั้งหนึ่งก่อนตั้งต้นชี้แจงด้วยน้ำเสียงหนักแน่น กล่าวซ้ำๆ ไปตามแบบฉบับของเขา

"ที่ชำอยากจะบอกก็คือ... เรากำลังอยู่ในระหว่างเดินทางกลับกันนะขอรับ จะไปรับช่วงกิจการร้านขายของได้อย่างไร เเสบียงพวกนี้ก็ซื้อมาเรียบร้อยแล้วด้วย ถ้าไม่เดินทางตามกำหนด เดี่ยวนายท่านจะยังเป็นห่วงนะขอรับ"

"ก็เอาไปเก็บไว้ที่ร้านก่อนก็ได้เนี่ยนา แผนการเดินทางก็เป็นชำที่ขอท่านพอไว้เอง ดังนั้นจะเปลี่ยนแปลงยังไงตามใจชำก็ไม่ผิดนี่ แล้วการหยุด

พักที่นี้สักระยะก็ไม่ขัดกับจุดประสงค์ของการเดินทางด้วย อีกอย่าง... นคร
แห่งนี้ก็น่าสนใจดีออก ไม่คิดอย่างนั้นหรืออ้น"

"แต่ว่า..."

อ้นยังไม่ทันมีโอกาสได้เอ่ยต่อ ปากกาชนนาก็ย้ายมาอยู่ในมือคุณหนู
ของเขาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และในพริบตาเดียวกันนั่นเอง หญิงสาวก็พิมพ์ว่า
'ซา-จี-นา' เบบๆ ขณะที่เส้นหมึกสีดำเรียงตัวเป็นชื่อของเธอบนกระดาษ
อย่างงดงาม

ชายหนุ่มมองภาพที่เกิดขึ้นด้วยสีหน้าลึนหวัง ช่วยไม่ได้ละนะ คุณหนู
เป็นอย่างนี้ประจำอยู่แล้ว

"เท่านี้ก็เรียบร้อยแล้ว ร้านนั้นเป็นของหนูแล้วนะ เอะไปใช้ได้ตามใจ
เลย ข้าเชื่อว่าหนูจะต้องดูแลมันได้ดีแน่ๆ จ๊ะ หนูซาจินา"

"ขอบคุณค่ะคุณเซอร์มา หนูรับรองค่ะว่าจะดูแลร้านเป็นอย่างดี"
ซาจินาที่รู้ชื่อเจ้าของร้านจากสัญญาจับปากแข็งชั้น สองสาวต่างวัยต่างจับ
มือแล้วยิ้มกว้างให้แก่กัน

อ้นรู้สึกเหมือนตัวเองยืนอยู่คนละโลกกับทั้งคู่ ถ้าไม่ใช่เพราะคุณหนู
มีมนตราวิเศษทำให้ทุกคนรักใคร่ เทพยดาอวยพรให้โชคดีมาตั้งแต่เกิด ก็คง
เป็นเขาที่แปลกไปเอง ถึงได้ไม่ต้องมนตรานั้นไปด้วย หรือบางที่เขาอาจอยู่
กับคุณหนูมานานจนซาชินกับภาพเหล่านี้แล้วก็ได้

"จะให้คนพาไปส่งที่ร้านไหมจ๊ะ เดี่ยวข้าเรียกคนงานให้" เซอร์มาเสนอ

"ขอบคุณนะค่ะ แต่ไม่เป็นไร ขอแค่แผนที่ก็พอค่ะ หนูอยากเดินไป
เอง จะได้เดินชมเมืองไปในตัวด้วยนะค่ะ"

"แล้วพ่อหนุ่มคนนั้นจะแบกของคนเดียวไหวหรือ"

เจ้าของร้านปรายตาไปทางอ้น สัมภาระทั้งหลายแทบจะท่วมตัวเขา
อยู่แล้ว ทว่าชายหนุ่มก็ยืนอยู่ได้สบายๆ เหมือนไม่หนักหนาแต่อย่างใด

"ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ อ้นไหวอยู่แล้ว... ไซ้ไหม" ท่อนสุดท้ายของคำพูด
นั้น ซาจินาเอี้ยวตัวมาสบตาและถามผู้ติดตาม

ชายหนุ่มไม่กล่าวคำ เพียงยกมูมปากขึ้นเล็กน้อยแล้วออกเดินอย่าง

10 ตราบผืน

มันคงให้เห็น แม้จะมีใช้การเดินทางอย่างปลอดภัยโปร่งเสมือนไร้ภาระติดตัวเสียทีเดียว แต่ก็พิสูจน์ได้ว่าน้ำหนักที่เพิ่มขึ้นมานั้นไม่เป็นปัญหาสำหรับเขาอย่างเท่าเพียงไม่กี่ก้าว เขาก็ออกไปยืนรออยู่ที่นอกร้านเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

"แหม... หนูนี้ช่างโชคดีจริงๆ เลยที่ได้คนคุ้มครองแข็งแรงขนาดนี้"

"อรันไม่ใช่คนคุ้มครองของหนูหรอกค่ะ" ซาจินาแก้ไขอย่างสุภาพ

"...เขาเป็นเพื่อนร่วมเดินทางของหนูต่างหาก ลาก่อนนะคะคุณเซอร์มา แล้วไว้จะแวะมาเยี่ยมใหม่ค่ะ"

หญิงสาวเก็บเอกสารที่จำเป็นแล้วโบกมือลาพร้อมโบยยิ้มสดใสให้

"แล้วพบกันใหม่จ๊ะ" เจ้าของร้านกล่าวได้เท่านั้น สาวน้อยก็หายลับอย่างรวดเร็วปานสายลม

เสียงกระดิ่งที่แขวนอยู่ที่ประตูย่าเตือนให้แน่ใจว่าเพิ่งมีคนออกไป...

ซาจินายังคงรู้สึกตื่นเต้นไม่จางหาย แผ่นดินที่เธอเหยียบย่ำอยู่ตอนนี้คืออิริธนา... ถิ่นฐานอารยธรรมกลางพงไพร...

จากเมื่อแรกที่เห็นอยู่แต่ไกลก็รับรู้ได้เลยว่าอิริธนาต่างจากนครทั่วไปอย่างน้อยก็ผิดจากเมืองอื่นๆ ที่เธอเคยเห็นจากภาพในหนังสืออยู่มาก นครแห่งนี้มีเพียงกำแพงเมืองเตี้ยๆ วางกั้นบ่งบอกอาณาเขต จำได้ว่าท่านพ่อเคยเล่าถึงนครแห่งนี้ให้ฟัง ว่าเกราะกำบังที่แท้จริงของอิริธนาคือผืนป่าที่ล้อมรอบ ขอเพียงมีเหล่าพันธุ์ไม้และสรรพสัตว์อยู่ข้างกาย ชาวอิริธนาก็เปรียบประหนึ่งทหารหาญผู้ติดอาวุธไว้เพียบพร้อม

ซาจินาออกเดินทางจากเกาะบ้านเกิดมาเพื่อศึกษาวัฒนธรรมของแผ่นดินใหญ่ หญิงสาวสนใจดินแดนภายนอกมาตั้งแต่เด็กจึงคอยศึกษาจากหนังสือ สอบถามจากนักเดินทาง และเฝ้ารบเรืออยู่นานกว่าท่านพ่อจะยอมอนุญาตให้มาได้ แต่ท่านเจ้าเกาะไหนเลยจะยอมให้บุตรที่สุดที่รักเดินทางเสี่ยงภัยเพียงลำพัง อรันจึงได้รับมอบหมายให้ร่วมทางมาคอยคุ้มกันอีกคน

สถานที่ที่ซาจินาเลือกมาเยือนเป็นที่แรกก็คือนครอิริธนา เพราะนอกจากจะเป็นนครใหญ่ที่อยู่ใกล้เกาะของเธอที่สุดแล้ว อิริธนายังมีเสน่ห์น่าหลงใหล

ที่หาไม่ได้จากเมืองอื่นอีกด้วย...

"ถึงถนนสายหลักแล้วล่ะอ้อ" หญิงสาวบอกขณะทอดสายตามองภาพเบื้องหน้าอย่างชื่นใจ

บนท้องถนนนั้นพลุกพล่านไปด้วยบรรดาสรรพสัตว์ที่ต่างเดิน วิ่ง กระโดด เขย่งเท้า บิน ปีนป่าย เลื้อย คืบคลาน กลิ้งตัวกันให้วุ่นวายไปหมด ผู้คนเดินร่วมกันอย่างกลมกลืน คล้ายพวกมันเป็นประชากรส่วนหนึ่งของนครแห่งนี้ที่มีศักดิ์ศรีไม่ด้อยไปกว่ามนุษย์

ถัดจากถนนไปก็เป็นบ้านเรือนหลากหลายลักษณะที่แลดูมีชีวิตชีวา ตั้งอยู่ติดกันบ้างห่างกันบ้าง และมีรูปทรงต่างๆ กันไป แม้จะไม่มีอาคารใดสร้างขึ้นจากต้นไม้ทั้งต้น หรือตั้งอยู่บนไม้ใหญ่อย่างที่หญิงสาวเคยจินตนาการไว้ แต่ก็ยังคงกลมกลืนไปกับธรรมชาติ บ้านทุกหลังมีพื้นที่สีเขียว ตามประตูหน้าต่าง ผัง และหลังคาหลายแห่งที่มีเถาไม้เลื้อยขึ้นปกคลุม มีทั้งที่เป็นไม้ดอกไม้ประดับให้ความสวยงาม และไม้ผลสำหรับรับประทาน

อ้อวันที่ตามมาถึงที่หลังก็ยังอดตกตะลึงกับภาพที่เห็นมิได้ เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะมีเมืองเช่นนี้อยู่ด้วย ตอนที่มาถึงตัวเมืองเมื่อคืนก่อนก็มีแค่กำแพง เขาจึงชักชวนคุณหนูให้หาที่พักก่อนแล้วค่อยเที่ยวชมเมืองในวันรุ่งขึ้น เข้าชั้นมาซาจึนาก็ตรงดิ่งเข้าร้านค้าที่เห็นร้านแรกและกวาดซื้อทุกอย่างที่หน้าสนใจ รวมถึงของจำเป็นในการเดินทาง นี่จึงเป็นครั้งแรกที่เขาได้เห็นตัวเมืองเต็มๆ ตา และก็ไม่วิดกับที่ได้ยินคำเล่าลือมา... อิริธนาเป็นเมืองที่ผู้คนอยู่อย่างใกล้ชิดธรรมชาติจริงๆ

"คราวนี้เชื่อที่ข้าเล่าให้ฟังหรือยังล่ะ ถ้าเป็นเมืองนี้... พวกเราน่าจะอาศัยอยู่ได้นะ"

"ข้าไม่เคยบอกว่าไม่เชื่อนี้ขอรับ"

"แต่ก็ไม่เคยบอกว่าเชื่อนี่นา" ซาจึนากำก้มปองนิดๆ

"แต่ว่าเรื่องที่จะอาศัยอยู่ได้หรือไม่ก็ยังไม่แน่ใจนะขอรับ"

"เอาเถอะน่า ลองอยู่ดูก่อน เดี๋ยวก็รู้เองแหละ อ้อนั่นเองก็ชอบบรรยากาศแบบนี้ไม่ใช่หรือ" หญิงสาวหันกลับมาเอียงคอถาม

12 ตราบผืน

"ก็ชอบนะขอรับ เพียงแต่ข้าคุ้นเคยกับความสงบที่เกาะมากกว่า ว่าแต่คุณหนูไม่คิดจะเดินทางต่อ คิดจะพักที่นี่จริงๆ หรือขอรับ"

"ต้องเดินทางต่อสิ แต่ขอพักอยู่ที่นี้สักพักก่อนดีกว่า ไหนๆ เรายังมาเพื่อศึกษาวัฒนธรรมะ พักนานๆ หน่อยก็ไม่เห็นจะเป็นไร เราได้ที่พักมาโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายแล้วด้วยนี่" ซาจินาแกว่งกฤษฎ์แจที่พักแห่งใหม่ในมือเล่นแล้วออกเดินอีกครั้ง "ไปสุดถนนสายนี้แล้วเลี้ยวอีกหน่อยก็น่าจะถึงแล้วละ"

อรันยัม คุณหนูของเขาใช่จะไร้เดียงสา แต่ชอบแสร้งเป็นสาวน้อยสติโลไม่รู้อะไรเสียมากกว่า

"คงไม่ได้คิดจะเปิดร้านตามที่รับปากเขามาด้วยหรือคะขอรับ" ผู้ติดตามถามขณะหามสัมภาระไป

"นั่นก็ไม่แน่นะ รอดูไปก่อนก็แล้วกัน"

คุณหนูฝากแผนการไว้กับอนาคตอีกแล้ว... นั่นล่ะที่ทำให้อรันหนักใจยิ่งกว่าหนักของที่แบกอยู่

สำหรับชาวนครอิริธนาแล้ว การที่สัตว์ประหลาดเดินเพ่นพ่านไปมาตามท้องถนนไม่ใช่เรื่องแปลกใหม่สำหรับพวกเขา...

หากสัตว์ประหลาดเหล่านั้นกำลังแบกของกองโตอยู่บนหลัง หรือมีคนขึ้นขี่พวกมันอยู่ก็ยิ่งเป็นภาพที่พบเห็นได้เป็นประจำ...

ถ้ามีคนเดินตัวปลิวแล้วมีกองสัมภาระลอยตามกลางอากาศก็ยิ่งถือเป็นเหตุการณ์ปกติอยู่...

แต่ที่แปลกไปในวันนี้หาใช่คนในชุดนักเวทที่กำลังเดินตัวปลิว แต่กลับเป็นสาวน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มในชุดที่ไม่คุ้นตาคนหนึ่ง และแม้ที่ตามหลังมาจะเป็นกองสัมภาระก็จริง ทว่าสิ่งที่แบกน้ำหนักของทั้งหมดเอาไว้มีสัตว์ประหลาดหรือเวทมนตร์ เป็นเพียงชายวัยฉกรรจ์คนหนึ่ง

สาวงามกับชายจอมพลัง... มีใครบ้างจะไม่หยุดมองคนคู่นี้หากบังเอิญผ่านสายตาเข้า

หญิงสาวที่เดินนำอายุประมาณสิบห้าสิบหกปี ใต้ผมสั้นสีเงินจัดเป็น

ทรงเก๋ นัยน์ตาสีแดงสุกใสราวทับทิมจจจจอยู่กับแผ่นกระดาษในมือสลับกับตัวเมืองรอบข้าง

ริมฝีปากได้รูปฮัมเพลงคลอไปอย่างเรริงริน ชายกระโปรงสีขาวจับพลั่วยาวประมาณเข่าสะบัดไปมา รองเท้าหนังสีน้ำตาลเข้มแตะพื้นและยกขึ้นเป็นจังหวะ ห่วงทองสองห่วงที่คล้องอยู่ที่ข้อมือแต่ละข้างช่วยจับแน่นผิวเนียนเรียบ สิ่งข้างให้โดดเด่นขึ้นมา และยามกระทบกันก็ส่งเสียงกรังกรังไพเราะไปตลอดทาง

"นั่นเสื้อผ้าใหม่จากช่างเสื้อแห่งลูพานะหรือ"

"ข้าว่าไม่ใช่ซะนะ เมื่อวานท่านหญิงลินเมไม่ได้แต่งชุดแบบนี้"

"อย่างนั้นคงเป็นคนจากต่างแดนนะสิ"

"ก็น่าจะเป็นเช่นนั้น แต่ข้าไม่รู้เหมือนกันว่าเครื่องแต่งกายแบบนี้มาจากแคว้นไหน"

"ถ้าอยากรู้ก็ลองไปถามชายคนนั้นเองก็ได้นี่ ข้าว่าเขาน่าจะมากับนางนะ"

ราวกับมีหูทิพย์จับเสียง ชายผู้ถูกกล่าวถึงหันหน้ามาสบตาเจ้าของบทสนทนาซ้าๆ ดวงตาสีเปลือกไม้ฉายแววเหนียวหนำๆ ใบหน้าดูไม่สบอารมณ์เท่าใดนัก เหล่าคนพูดพากันเงียบชั่วขณะด้วยกำลังกลิ่นใจภาวนา... และคำอธิษฐานก็แลจะเป็นจริงเมื่อกองสัมภาระออกเดินตามเจ้านายต่อ

ข้อเสนอให้เข้าไปถามชายจอมพลังเป็นอันตกไป ทว่าบทสนทนายังไม่สิ้นอรรถรส

"เป็นเวทมนตร์เพิ่มพลังกำลังหรือเปล่า"

"ถ้าเป็นเวทมนตร์สายเพิ่มความสามารถทางกาย พวกนครทางเหนือถนัดนี่นา"

"อย่างนั้นอาจจะมาจากทางเหนือก็ได้ล่ะ"

"แต่ชุดก็ยังไม่ใช่อู๋ตินั้นแหละ"

เสียงพูดคุยแสดงความคิดเห็นดำเนินต่อไป หญิงสาวและจอมพลังก็เช่นกัน

บทที่ 2

ชาวหมู่บ้านเนซาเชื่อกันว่าในป่าแถบนี้มีนางไม้คอยปกปักรักษาอยู่
คนหนึ่ง

เหล่าผู้เฒ่าคนชราต่างเล่าขานกันว่านางไม้ผู้อารีมักช่วยเหลือผู้ตกยาก
อยู่เสมอ ขอเพียงแต่เป็นคนดี มิได้คิดร้ายต่อผืนป่า นางก็พร้อมดูแล

พวกหัวศิลป์คอกวีในหมู่บ้านที่เคยได้รับความช่วยเหลือจากนางต่างก็
หลงใหล พร่ำเพ้อว่านางช่างงามนัก งดงามทั้งกายและใจ บางคนถึงขนาด
แต่งกลอนเทิดทูนนาง บ้างนำมาขับขานร้องเป็นเพลง

หากทว่าหลายปีมานี้ไม่ค่อยมีผู้ใดพบเห็นนางไม้แน่ และกลับมีข่าวลือ
ของร่างเงาปริศนาเข้ามาแทน...

มีปีศาจอยู่ในป่าใหญ่

อาศัยอยู่ในเงามืดได้ร่มไม้

พรางตัวด้วยอาภรณ์แห่งรัตติกาล

ออกล่าและทำลายชีวิตอื่น

คอยเสพความกลัวของผู้คน

แรกทีเดียว ไม่มีใครใคร่เชื่อคำบอกเล่าจากผู้ประสบเหตุ ต่างหัวเราะ

ขบขันว่าผู้เล่าเพียงสะดุดล้ม ได้แผล แล้วระวางไปเองเท่านั้น

หากเมื่อเกิดเหตุทำนองเดียวกันนี้หลายครั้งเข้า และแต่ละครั้งก็ทวีความรุนแรงมากขึ้น ผู้คนก็เริ่มพากันหวาดกลัว

ชาวหมู่บ้านเนซาฟิงพาป่ากินาแถบตะวันตกเป็นแหล่งหากิน พวกเขารับงานหาของป่าที่หายากไปส่งในเมืองมาตั้งแต่กาลก่อน และพึงพอใจกับวิถีชีวิตเช่นนี้ ถ้าในป่ามีปีศาจคุกคามอยู่ก็คงทำงานได้ไม่สะอึกใจเท่าใด

ผู้ฝากชีวิตไว้กับป่าย่อมคุ้นเคยกับพวกสัตว์ร้ายเป็นธรรมดา แต่กับปีศาจนั้น... ตำนานที่กล่าวขาน นิทานที่เล่าสืบต่อกันมาล้วนบอกว่าพวกนี้อำมหิตและโหดเหี้ยมยิ่ง เป็นสัญลักษณ์แห่งความชั่วร้ายก็ว่าได้... พวกเขาจึงไม่แน่ใจว่าจะจัดการอย่างไรดี

หากคำปลอบจากเหล่าผู้เฒ่าในหมู่บ้าน 'ให้วางใจ อีกเดี๋ยวนางไม้ผู้พิทักษ์ก็จะมาช่วยเอง' ก็ทำให้พวกเขายังมีความหวัง

แต่แล้วเงามืดลึกลับก็เริ่มคืบคลานเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ

จนกระทั่งมีคนตายไปคนหนึ่ง

ความโกรธของทุกคนก็พลุ่งพล่าน

ปีศาจฆ่ามนุษย์ และอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้นางไม้แห่งป่ากินาหายตัวไป จำเป็นต้องกำจัดปีศาจทิ้ง

ชาวบ้านจึงมารวมตัวกัน เตรียมอาวุธไว้พร้อมมือ อุปกรณ์ล่าสัตว์บ้าง เครื่องมือเกษตรบ้าง ตามแต่จะหาได้ แล้วพากันออกไปล่าปีศาจร้ายที่ในป่า

ออกค้นหาเพียงไม่นานนัก ชายหนุ่มแปลกหน้าผู้มีเรือนผมสีดำยาว ทั้งยังสวมชุดสีดำสนิททั้งตัวก็ตกอยู่ในวงล้อมของชาวบ้านที่กำลังเคียดแค้น ลังเลและตื่นตระหนก เขายืนสงบอยู่ตรงนั้น ข้างต้นไม้ใหญ่ ไม่แสดงอาการรับรู้หรือสนใจผู้อื่นแต่อย่างใด ทั้งนิ่ง เงียบ และดูลึกลับยิ่งนัก

ชาวบ้านได้แต่มอง ไม่กล้าทำอะไร ราวกับถูกไอเย็นที่แผ่ออกมาจากตัวเขาสะกดให้แข็งไปแล้ว

ลมเย็นพัดผ่านวูบหนึ่ง ชักนำกาลเวลาที่เหมือนจะชะงักไประหว่งการ
เผชิญหน้าให้กลับคืนสู่จังหวะเดิม

ชายเสื้อและเส้นผมของทุกคนพัดพลิว ที่ซ่อนอยู่เบื้องใต้ผมยาวดำสนิท
นั่นคือปลายหูที่แหลมออกมา ผิดแพกจากมนุษย์สามัญ

แล้วผู้ที่สังเกตเห็นเข้าก็ร้องออกมาทันที

นั่นคือลักษณะของปีศาจ ชายคนนี้เป็นปีศาจร้ายนั้นไม่ผิดแน่...

คนที่เคยประสบเหตุร้ายต่างก็ผสมโรงยืนยันว่ากลิ่นอายนั้นไม่ต่างจาก
เงามืดที่เคยเจอ

ครั้นพอซักถาม 'เจ้าเป็นปีศาจใช่ไหม ฆ่าคนไปคนหนึ่งใช่หรือเปล่า'
พยายามคาดคั้นให้เจ้าด้วยอมรับ ผู้ถูกกล่าวหา ก็เพียงเหยียดคีม สายตาคม
แน่งอยู่กับที่ เสมือนผู้คนที่กลายเป็นแค่อากาศธาตุ ไร้ค่าเกินกว่าจะ
เสียเวลามาเหลียวแล

ฝูงชนยิ่งโกรธแค้น ตะคอกกล่าวหารุนแรงยิ่งขึ้น ในมือก็ต่างกำอาวุธ
ไว้แน่น หากกลับสิ้นระริก ไม่มีผู้ใดกล้าจู่โจมเข้าไปก่อน

และแล้วก็มีคนกล้าตัดสินใจ...

หिनก่อนหนึ่งลอยไปกระทบศีรษะของคนกลางวงล้อมผู้เห็นอยู่จะจะ แต่
ไม่คิดจะหลบ

โลหิตสีเข้มไหลอาบออกจากปากแผล แลเห็นเป็นสีดำคล้ำมากกว่า
สีแดง เป็นอีกสัญลักษณ์ที่บ่งชี้ถึงลักษณะของปีศาจ

'มันเป็นปีศาจ ฆ่ามันเลย!'

แม้จะไม่ทราบว่าเป็นเสียงของผู้ใดตะโกนออกมาก่อน ชาวบ้านก็โถมซัด
อาวุธเข้าใส่เป้าหมายอย่างไม่หวั่นเกรงอีกต่อไป

'เจ้าฆ่าลูกข้า' ประโยคหนึ่งที่เขาจับได้มาจากชายที่ขวางกั้นหินใส่
เขาจากระยะไกล ใบหน้าชายผู้นี้คล้ายคลึงกับใครบางคนอยู่

ปีศาจหนุ่มไม่อาจต้านทานแรงจูงใจทั้งหลายได้เพียงลำพัง เพียงเลี้ยว
นาที่ก็ล้มลงพังกต้นไม้

...หากเขาเป็นปีศาจจริงแล้วจะทำไมหรือ เขาไม่ได้ทำอะไรผิด ไม่ได้